

Syntagmata Theologica Sive Principalis Theologiæ Tractatus

Lourenço, Agostinho

Leodii, 1694

Sectio XXIV. Quid dicendum de Christo Domino in ordine ad gloriam, & alia
dona supernaturalia; & de Humanitate in ordine ad Unionem
Hypostaticam ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80131)

possumus concipere, & eum prout sic prædestinare prædestinatione naturali ad Petrum, aut ad Paulum, cum detur eadem ratio.

503. Instabis: Non repugnat Deo videre objectum confusè; siquidem videndo meam cognitionem confusam; necessariò videt ejus objectum confusum; ergo etiam potuit videre humanitatem, siue hunc hominem cum subsistentià vagà, & confusà, & illum prout sic prædestinare ad ipsam subsistentiam, siue Filiationem divinam. Respondeo negando antecedens, ut patet ex alibi dictis in Philosophia, & ad probationem dicimus, Deum videre quidem meam cognitionem confusam, & in illa ejus objectum confusum, non tamen confusè, sed distinctè; aliud enim est attingere objectum confusum, & aliud attingere illud confusè, hæc enim, cum sit cognitio imperfecta, repugnat Deo; illa autem non, utpotè quæ potest esse distincta, ut est; siquidem Deus distinctè cognoscit me cognoscere tale objectum confusè, quod ille etiam cognoscit distinctè.

SECTIO XXIV.

Quid dicendum de Christo in ordine ad gloriam, & ad alia dona supernaturalia: & de Humanitate in ordine ad Unionem Hypostaticam?

504. **D**IFFICULTAS I. Utrum Christus Dominus possit dici prædestinatus ad gloriam, & alia dona gratiæ supernaturalia? Affirmatiuam sententiam tenent *Arisidor. lib. 3. sum. tr. 1. quest. 8. cap. 2. P. Vasq. de Incarnat. d. 92. cap. 2. n. 7. P. Socr. de Incarn. d. 50. sect. 3. fin. P. Hurt. d. 18. diff. 6. n. 16. P. Arriaga de Incarn. d. 45. sect. 3. n. 30. & alii.* Negatiuam tamen sententiam sequuntur aliqui ex Thomistis, & cum illis P. Perez. de Incarn. d. 90. sect. 9. num. 8. P. Lugo de Incarnat. d. 32. sect. 3. num. 25, licet cum distinctione; dicit enim, Christum non fuisse prædestinatum ad gloriam, fuisse tamen hunc hominem, ostenso Christo, quod est iuxta sua principia: Probat, quia prædestinatio significat donum indebitum; sed gloria, & alia dona gratiæ non erant indebita Christo Domino; erant tamen indebita huic homini formaliter loquendo; quatenus hic homo ipse potest existere sine illis, quin aliquo sibi debito careret; ergo &c.

505. Advertes primò P. Lugo cit. supponere, hunc hominem, ostenso Christo, non dicere determinatè subsistentiam Verbi, sed subsistentiam in communi, aut aliquam indeterminatam, de quo nos jam supra. Advertes secundo, Christum Dominum non fuisse primò, ac per se prædestinatum ad talem gradum gratiæ, & gloriæ, ut ad finem, & postea fuisse ejus humanitatem prædestinatam ad Unionem Hypostaticam, ut ad medium per quod, & sine quo non posset tantam gratiam, & gloriam consequi, ut tenuit *Scot. in 3. dist. 7. q. 3. Respondeo.* Patet, quia non benè supponit Beatitudinem esse majus bonum, quàm Unionem Hypostaticam. Deinde Christus Dominus prius fuit ordinatus ad Unionem Hypostaticam, quàm ad Beatitudinem; ergo cum prædestinatio sit ipsa ordinatio, non fuit prius prædestinatus ad talem Beatitudinem, ut ad finem, quàm ejus humanitas ad Unionem Hypo-

staticam, ut ad medium. Probatur antecedens; quia Unio Hypostatica pertinet ad ejus constitutionem, & non ita Beatitudo; cum sit ejus operatio; sed res prius ordinatur ad suum esse, quàm ad suum operari; actiones enim sunt suppositorum; ergo &c.

Advertes tertio, Christum Dominum non fuisse prædestinatum ad gratiam Unionis, sed sola humanitas; siquidem non ita fuit ordinatus ab æterno ad ipsam unionem ut ad terminum; ergo neque prædestinatus, cum in ea ordinatione consistat prædestinatio. Accedit, quod ipsa unio includitur essentialiter in Christo Domino; nihil autem dicitur prædestinatum ad illud, quod jam essentialiter includit, ut patet ex supra dictis. His positis.

Conclusio 1. Christus Dominus non potest dici prædestinatus ad gloriam, gratiam, & alia dona supernaturalia, sicut sunt, & dicuntur prædestinati alii homines de numero prædestinatorum. Probatur, quia alii, si sint adulti, sunt prædestinati ad gloriam per propria merita consequendam; si vero non sint adulti, ad gloriam consequendam per merita Christi Domini; sed Christus Dominus non ita fuit prædestinatus ad gloriam; siquidem eam de facto nò meruit, sed habuit titulo naturalis exigentiæ, & ex debito unionis Hypostaticæ, ut suppono probatum ex materia Incarnationis, & nos suo loco dicemus; ergo &c.

Advertes tamen conclusionem procedere de gloria essentiali Animæ Christi Domini, & de illis donis, quæ ad illam supponuntur, & illam sublequantur; non autem de gloria Corporis, exaltatione nominis, aliisque donis, quæ ipsam gloriam accidentalem corporis subsequuntur; nam hæc sicut ex speciali Dei ordinatione fuerunt de facto promerita à Christo Domino, ita potuit Christus Dominus dici ab æterno prædestinatus ad illa, & sic prædestinatum fuisse ad gloriam, & claritatem Resurrectionis dixit D. Aug. *tract. 105. in Joan. 17. ad illa verba: Et nunc clarifica me tu Pater apud te ipsum, claritate, quam habui, priusquam mundus esset, apud te: Ubi D. Aug. Tanquam diceret, inquit, illam claritatem, quam habui apud te in prædestinatione tua, jam tempus est, ut apud te habeam etiam vivens in dextera tua.*

Conclusio 2. Christus Dominus potest dici prædestinatus ad gloriam, & alia dona supernaturalia mediatè, quatenus potest dici prædestinatus ad esse. Ita sentio cum Doctoribus supra citatis pro prima sententia. Probatur, quia gloria actualis, & alia dona supernaturalia ita sequuntur esse actuale Christi Domini per exigentiā, & debitum naturale, ut esset miraculum illa non habere, quod suppono probatum ex materia Incarnationis; ergo non potuit Christus Dominus esse, & dici prædestinatus ad ipsam esse actuale immediatè, quin saltem mediatè esset, & diceretur prædestinatus ad gloriam actualem, gratiam, & alia dona supernaturalia.

Conclusio 3. Christus Dominus non potest absolute dici prædestinatus ad gloriam animæ, & alia dona supernaturalia immediatè, & propriè. Ita sentio cum Doctoribus supra citatis pro secunda sententia. Probatur, quia prædestinatio ad aliquid propriè, & in rigore sumpta, prout supra diximus, significat donum aliquod, & beneficium gratiæ indebitum illi, qui prædestinatur ad illud; sed talis non erat gloria animæ, neque alia dona supernaturalia respectu Christi Domini; siquidem, supposita Unionem Hypostaticam, omnia erant ei debita jure naturæ.

naturæ; ergo non potest de facto dici immediate & propriè prædestinatus ad illa. Confirmatur, quia ex eo, quod vox *prædestinatus* accipitur pro dono, seu beneficio gratuito, homines de facto non dicuntur prædestinati ad beatitudinem sibi naturalem, & debitam; sed non minùs naturalis, & debita est gloria cum aliis donis supernaturalibus Unioni Hypostaticæ, & ratione illius Christo Domino, quàm naturalis, & debita est homini illa beatitudo; ergo etiam Christus Dominus de facto non dicitur sic prædestinatus ad gloriam animæ, neque ad alia dona supernaturalia. Dixi de facto, nam de possibili, & ex speciali ordinatione divina, si Deus vellet, quod Christus Dominus illam mereretur, idem tunc dicendum de illa, quod nunc de gloria sui corporis. Dixi etiam propriè, nam minùs propriè, & lato modo, sic dici potest, ut notat *P. Perez cit. num. 8.* Siquidem dona illa fuerunt ei ab æterno decreta, & prædestinata; & in hoc sensu intelligendi sunt Patres, si fortè aliqui dicunt Christum Dominum fuisse prædestinatum ad hæc dona; accipiendi enim sunt in sensu minùs rigoroso.

Objicies 1. Ex eo, quod existentia Christi Domini fuerit indebita ejus humanitati, licet ejus divinitati fuerit debita, potest absolutè dici prædestinatus ad esse; ergo etiam poterit absolutè dici prædestinatus ad gloriam, & alia dona supernaturalia, quia licet hæc fuerint debita Unioni Hypostaticæ, & ejus divinitati, erant tamen indebita ejus humanitati. Respondeo negando consequentiam; diversa ratio est, quia subiectum illud in actuali existentia secundum unionem, & humanitatem accepit novum aliquod beneficium, quo poterat carere manendo in statu possibilitatis, quin careret aliquo sibi debito, cum ei non debeatur existere, ideoque potest absolutè dici prædestinatus ad esse existentia, ut ad beneficium sibi indebitum: at verò, supposita existentia, non ita accepit in accipiendâ gloria, aliisque donis supernaturalibus; siquidem non potuit sic existere actualiter, quin actualiter acciperet illa dona, aliqui careret aliquo sibi debito, non solum secundum Naturam divinam, sed etiam humanam, suppositâ Unioni Hypostaticæ, ideoque non potest propriè & in rigore dici absolutè prædestinatus ad illa, nullus enim sic dicitur prædestinatus ad id, quod est sibi debitum.

Objicies 2. Deus ab æterno decrevit, ut Christus Dominus frueretur Beatitudine, & ei sic ab æterno præparavit gratiam, gloriam, & alia dona supernaturalia; sed ex *D. Aug.* in hac præparatione consistit prædestinatio, ut constat ex illius definitione tradita ab eodem *D. Aug.* de qua supra; ergo &c. Respondeo Deum ita quidem decrevisse, & præparasse, non tamen ut beneficium gratuitum superadditum, sed tanquàm debitum naturale, & secundum naturalem exigentiam unionis Hypostaticæ, quod non sufficit ut dicatur propriè prædestinatus ad illa, licet sufficiat, ut sic dicatur impropriè, & lato modo.

Instabis: Hujusmodi dona, cum sint supernaturalia, & non resultent ex unionem quasi physicè, conferuntur à Deo speciali actione, & influxu; consequenterque speciali Dei voluntate; sed hæc specialis voluntas sufficit ad constituendam prædestinationem; ergo &c. Respondeo negando minorem: nam illa specialis voluntas de lege ordinaria, suppositâ primâ voluntate producendi Christum Dominum, esset ei debita, ita ut si Deus de lege absoluta eam voluntatem dandi ei talia dona non haberet, neque ei tribueret ipsa dona, ea-

reret Christus Dominus aliquo sibi debito, sicque si postea illa acciperet, non ea acciperet, sicut modò non accipit, tanquam aliquid sibi indebitum, quod necessarium erat ad rigorosam prædestinationem.

Objicies 3. Justus dicitur propriè prædestinatus ad gloriam; & homo ad gloriam corporis; & tamen illi debetur gloria connaturaliter propter gratiam; & huic connaturaliter debetur gloria corporis propter gloriam animæ; ergo etiam Christus Dominus dicitur propriè prædestinatus ad gloriam, licet hæc sit ei debita propter Unionem Hypostaticam. Respondeo negando consequentiam; diversa ratio est, quia licet gloria ex suppositione gratiæ finalis sit justo debita, absolutè tamen, & in radice est ei indebita, quatenus donum perseverantiæ, & auxilia ad illud præstita sunt indebita: similiter licet posita gloria animæ debeatur gloria corporis homini Beato, absolutè tamen, & in radice hæc est ei indebita, sicut absolutè indebita est etiam illa: at verò gloria, & alia dona supernaturalia, neque in radice sunt indebita Christo Domino; siquidem unio, in qua fundantur, est ei essentialis, cum illam essentialiter includat, sicut suam unionem includit essentialiter quodcunque aliud compositum, & non est gratia, neque beneficium, ut ratione illius gloria, & alia dona supernaturalia essent ei indebita saltem in radice, possetque dici absolutè, & propriè prædestinatus ad illa; & ob eandem rationem non potest dici prædestinatus ad gloriam, licet hanc habeat per gratiam, quia utraque est illi debita. Accedit, quod plures negant, posse hominem dici prædestinatum ad gloriam corporis ob eandem rationem, quia scilicet est proprietas consequens gloriam animæ, quâ posita, illa alia ei debetur.

Conclusio 4. Neque *hic homo*, ostenso Christo Domino, potest dici propriè prædestinatus ad gloriam, & alia dona supernaturalia. Ita *P. Perez cit.* Probatur, quia *hic homo*, ostenso Christo Domino, involvit suppositum divinum, ut diximus, sic enim determinat particula demonstrativa *hic*, ac proinde idem valet *hic homo*, atque Christus alio nomine significatus; sed Christus Dominus, ut diximus, non potest dici propriè prædestinatus ad gloriam, aliaque dona supernaturalia; ergo &c.

Dices cum *P. Lugo cit. num. 27.* *Hic homo* non explicat aliquid ex parte subiecti, cui gloria, & alia dona supernaturalia debeantur; siquidem *hic homo* in suo conceptu non explicat personam Verbi, neque aliquem alium titulum, ratione cujus ei debeantur; ergo potest dici propriè prædestinatus ad illa; cum sint ei indebita saltem in radice, quatenus scilicet Unio Hypostatica est ei etiam indebita. Respondeo negando antecedens, & ejus probationem, ut patet ex supra dictis; nam terminus *hic* ostenso Christo Domino determinat, & efficit, quod idem valeat *hic homo*, atque Christus, qui cum non possit sic dici propriè prædestinatus ad gloriam, & alia dona supernaturalia, neque etiam quatenus significatur nomine *hic homo* ipso assignato. Neque dicas, Deum concipere hunc hominem cum supposito vago, (sicut nos possumus illum concipere,) & postea illum ordinare ad gloriam, & alia dona. Non, inquam, hoc dicas; siquidem talem modum concipiendi Deo repugnat, ut patet ex dictis à *n. 498.* Neque Unio Hypostatica est indebita Christo Domino, licet talis sit humanitati illius, quæ an possit dici prædestinata ad illam? Jam dicimus.

Difficultas 2. Utrum Humanitas Christi Domini

mini possit dici prædestinata? Adverte primò, difficultatem procedere de Humanitate sumpta in abstracto, prout condistinguitur à concreto, sive Persona, & ejus nomine intelligi tam naturam integram, quàm ejus partem principalem, nempe animam rationalem, de quibus eadem est quæstio. Secundò, difficultatem posse procedere de prædestinatione Humanitatis simpliciter: aut in ordine ad unionem hypostaticam: aut in ordine ad gloriam, sive visionem Beatam. Hoc posito.

518. Dubium 1. Utrum Humanitas Christi Domini possit dici simpliciter, & sine addito propriè prædestinata? Negativè. Ita D. Thom. 3. p. q. 24. a. 1. ad 2. P. Soar. de Incarn. d. 50. sect. 4. fine. P. Lugo de Incarn. d. 32. sect. 3. num. 31. & alii. Probatur, quia prædestinari simpliciter in communi usu nihil aliud est, quàm dirigi, & ordinari ut quod ad salutem consequendam per media convenientia; sed hoc soli personæ propriè, & simpliciter convenit; siquidem sola persona, sive suppositum applicat media; sunt enim actiones suppositorum; & solum suppositum consequitur salutem ut quod; ergo de sola humanitate non potest simpliciter, & propriè dici, quod sit prædestinata sine aliquo termino superaddito. Confirmatur, quia prædestinatio absolute dicta est pars providentiæ divinæ, ut supra diximus; sed providentia divina propriè, & simpliciter versatur circa supposita, vel personas, quas gubernat, circa naturas verò, non nisi ratione suppositorum; ergo sola supposita, & non naturæ dicuntur simpliciter, & sine addito propriè prædestinari.

519. Dubium 2. Utrum Humanitas Christi Domini dicatur propriè, & verè prædestinata ad unionem Hypostaticam? Affirmativè. Ita Durand. in 3. dist. 7. q. 9. n. 9. Paludan. q. 3. art. 3. conclus. 1. Scot. q. 3. §. Respondeo, Richard. art. 2. q. 4. ad 2. Major. Gabr. & alii, quos citat & sequitur. P. Vasq. 3. p. d. 90. cap. 4. n. 27. P. Soar. de Incarn. d. 50. sect. 4. P. Lugo de Incarn. d. 32. sect. 3. num. 30. P. Arriaga de Incarn. d. 45. sect. 3. num. 30. & alii. Probatur, quia Deus ab æterno ex benevolentia elegit humanitatē ad hujusmodi unionem, ut ad supremum beneficium; sed in hac electione consistit prædestinatio propria; ergo &c. Confirmatur primò ex D. Aug. de prædest. Sanctior. cap. 15. ubi loquens de hac Humanitatis assumptione: *Prædestinata est, inquit, ista humane nature tanta subjectione, ut quod attolleretur, aliis non haberet.* Secundò, quia hic cessat ratio supra facta; siquidem unio propriè convenit naturæ, & non personæ; ergo natura propriè dici potest ad illam prædestinata. Tertio, quia hoc modo faciliè, & expedite explicatur hoc mysterium; nam sic intelligitur quomodo, quod primò Deus decrevit, nihil aliud fuerit, quàm humanitatem uniri Verbo; ergo &c.

520. Dices: Prædestinari propriè ad unionem Hypostaticam est propriè prædestinari ad Filiationem divinam; sed Humanitas Christi Domini non fuit ad hanc propriè prædestinata; alioqui propriè diceretur Filius Dei; ergo neque ad illam. Respondeo. negando majorem; sicut enim hic homo Christus, (ut aliqui dicunt,) dicitur prædestinatus ad Filiationem Divinam, & non ad unionem, quia dicitur Filius Dei, & non ita dicitur unitus: ita etiam Humanitas potest dici prædestinata ad unionem, & non ad Filiationem divinam, quia dicitur unita, & non Filius Dei. Et ratio est, quia solum compositum resultans ex unione dicitur Filius Dei, & non sic extrema unita; neque enim de Humanitate in abstracto prædi-

cantur illa, quæ dicuntur de Deo in concreto, sed solum unum concretum naturæ dicitur de alio alterius naturæ etiam in concreto sumpta.

Instabis: Humanitas dicitur propriè prædestinata ad sanctificationem provenientem non solum ab unione ut à conditione, sed etiam à Deitate, & Personalitate Verbi; siquidem re vera fuit per illas sanctificata; talis autem sanctificatio respectu illius fuit maxima gratia; ergo etiam dicitur propriè prædestinata ad ipsam Filiationem Verbi. Respondeo negando consequentiam; diversa ratio est, quia Filio Divina, (sicut neque alia filio,) non denominatur abstractum naturæ, sed solum ejus concretum, nempe personam; cum autem sola humanitas non sit persona, ideo est incapax talis effectus, ac denominationis: non ita tamen est incapax, etiam in abstracto, alterius effectus, ac denominationis, nempe sanctificationis, ideoque propriè potest ad hanc, non tamen ad illam, dici prædestinata.

Dubium 3. Utrum Humanitas Christi Domini fuerit prædestinata ut quod, & ultimè ad gratiam, gloriam, & alia dona supernaturalia? Negativè. Ita D. Thom. 3. p. q. 24. a. 1. ad 2. D. Bonar. in 3. dist. 7. art. 2. q. 3. ad 2. P. Soar. de Incarn. d. 50. sect. 4. & alii. Probatur primò autoritate D. Thom. loco cit. ibi: *Prædestinari, inquit, est dirigi in salutem, quod quidem est suppositi agentis propter beatitudinem finem: ubi Sanctus Doctor non naturæ, sed supposito tribuit propriè beatitudinem, quæ in operatione consistit; operari autem sit proprium suppositi, & non naturæ, sicque naturam non dici propriè prædestinari ad beatitudinem ut quod, & ultimè.*

Probatur secundò, quia Deus non prædestinavit creaturas extrahendo illas ab earum inclinatione, & ordinatione, imò semper se illis conformando, quantum fieri poterat; sed humanitas non inclinatur, neque ordinatur (in quo consistit prædestinatio) neque ad gratiam, neque ad gloriam, aliavè dona, ut quod, & ultimè; siquidem hæc prout sic semper dicunt ordinem ad suppositum, & ad naturam ultimò completam, quam ut suum subiectum ultimum, & ut quod respiciunt; ergo neque ad illa fuit ab æterno prædestinata à Deo ut quod ultimè; siquidem ex tunc ita fuit ad illa ordinata, ut postea illa erat habitura in tempore.

Dices 1. Humanitas fuit prædestinata ut quod, & ultimè ad unionem hypostaticam; ergo etiam ad gloriam, & alia dona. Resp. negando consequentiam; diversa ratio est, quia unio denominatur humanitatem ut quod, & ultimè, neque enim ab illa transit denominatio unitæ ad compositum; siquidem Christus non dicitur unitus, sed sola humanitas: at verò gloria, gratia, & alia dona, cum ordinentur ultimè ad suppositum, non solum humanitatem, sed etiam totum suppositum, illudque ultimè denominant; totus enim Christus dicitur glorificatus, gratus, &c. ideoque humanitas dicitur prædestinata ad unionem ut quod, & non ita ad gloriam, & alia dona.

Dices 2. Anima eo modo fuit prædestinata ab æterno ad gloriam, quo illam assequitur, & possidet in tempore; sed illam assequitur, & possidet sine corpore, sicque sine supposito; ergo sine illo fuit ut quod & ultimè prædestinata ad gloriam. Respondeo ad minorem. ita quidem assequi, & possidere, sed tantum ut quod; non autem ut quod: nam sicut ipsa anima in statu separationis dicit ordinem ad constituendam personam cum corpore

corpore; ita etiam ejus gloria, & alia accidentia, quæ illam subsequuntur dicunt ordinem ad ipsam personam ut quod & ultimæ.

526. Dubium 4. Utrum Humanitas Christi Domini fuerit prædestinata ad gloriam, & alia dona, salutem ut quo, & mediæ ratione unionis Hypostaticæ? Affirmativè. Probat, quia fuit prædestinata immediatè, & ut quod ad unionem Hypostaticam, ut diximus; sed hanc subsequuntur omnia illa dona connaturaliter; ergo etiam ipsa Humanitas poterit dici ad illa prædestinata; non immediatè, utpotè ratione unionis; neque ut quod, quia sic dicunt ordinem ad suppositum; ergo mediæ, & ut quo.

527. Dices 1. Gloria, seu Beatitudo est operatio; sed sola persona operatur; operationes enim sunt suppositorum; ergo sola persona fuit prædestinata ad gloriam. Respondeo solam personam fuisse sic prædestinatam ut quod, cum quo tamen stare potest, quod humanitas fuerit etiam prædestinata ad illam ut quo.

528. Dices 2. Res fuerunt ita ab æterno prædestinatæ, ut erant realiter futuræ in tempore; sed Humanitas Christi Domini in tempore non erat ita futura in abstracto; non enim fuit prius creata, quàm unita; ergo non potuit sic in abstracto prædestinari. Respondeo primò cum aliquibus in præsentibus non affirmari, naturam fuisse prædestinatam in abstracto, sed solum prout est pars concreti, & ut pars in illo includitur. Non placet, nam concretum indè resultans non fuit propriè prædestinatum ad gloriam, & ad alia dona, ut supra diximus, sicque neque natura ut pars potuit ratione illius, & cum illo propriè prædestinari. Respondeo igitur secundò, sufficere eam prioritatem, in qua natura fuit præsupposita ut extremum ad unionem Hypostaticam, ut dicatur propriè prædestinata, primò ad ipsam unionem; secundò ad gloriam, aliaque dona supernaturalia, quæ illam subsequuntur.

529. Dices 3. Facta prius prædestinatione Humanitatis ad unionem, jam ipsa gloria, & alia dona ei debentur; ergo non potuit ad illa prædestinari. Respondeo ad antecedens, jam ei deberi in se, non tamen in radice, nam radix, nempe unio fuit gratia, & beneficium, quod satis est, ut illa etiam dicantur gratia, & beneficium absolutè, consequenterque terminus prædestinationis.

SECTIO XXV.

*Verum Christus Dominus fuerit
prædestinatus ad esse ut Redemptor
ante præscientiam absolutam
peccati originalis?*

530. **S**UPPONO ex materia de Incarnatione, motivum totale ex quo Christus Dominus fuit prædestinatus ad esse fuisse de facto remedium peccati. Ita P. Lugo de Incarn. d. 7. sect. 1. n. 1. P. Vasq. de Incarn. d. 10. cap. 4. n. 36. cum aliis ab eo citatis. Probat, primò, quia cum motiva Incarnationis tota pendeant ex libera Dei Voluntate, sola illa, & nulla alia debent à nobis recognosci, nisi quæ nobis innotescunt ex divina revelatione facta in Scripturis; sed solum remedium peccati exprimitur in Scripturis fuisse motivum prædestinationis Christi ad esse, sive Christi venturi; ergo &c. Probat, minò ex illo

Tom. 1.

Luc. 19. Venit enim Filius hominis quærere, & salvum facere, quod perierat. Et Joan. 3. Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret. Et 1. Tim. 1. 15. Fidelis sermo, & omni acceptione dignus, quia Christus JESUS venit in hunc mundum peccatores salvos facere. Et ad Galat. 4. Misit Deus Filium suum factum ex muliere, factum sub lege, ut eos, qui sub lege erant, redimeret. Quibus in locis, & sæpè alibi, absolutè dicitur, Christum hac de causa venisse in mundum, sive hominem factum fuisse; ergo &c.

531. Probat, secundò ex Sanctis Patribus. D. Athanas. lib. de Humanit. Verbi. Illius incarnationis, ait, nos causam dedimus, & ob nostram salutem ita humanus extitit, ut in humano corpore esse vellet, & apparere. Et serm. 3. contra Arianos. Non igitur propter se ipsum, sed propter nostram salutem, & ob demeritionem mortis, & condemnationem peccati, & ut cæci visum reciperent, & omnes à mortuis excitarentur advenit. Et D. August. serm. 9. de verb. Apostol. Nulla, ait, causa fuit veniendi Christo Domino, nisi peccatores salvos facere. Tolle morbos, tolle vulnera, & nulla causa est medicina. Et D. Basil. hom. 25. de Christi human. generat. Disce, ait, mysterium, propterea Deus in carne est, quia oportebat, maledictam hanc carnem sanctificari. Et D. Amb. lib. de Incarnat. cap. 6. Quæ erat, ait, causa Incarnationis, nisi ut caro, quæ peccaverat, redimeretur? Idem tenent D. Hieron. D. Cyril. Alexand. D. Damascen. D. Chrysost. Tertul. D. Greg. Nazianz. Theodoret. Theophylact. D. Epiphani. D. Greg. Nyssen. D. Cyrill. Hierosolym. & alii. Hoc supposito.

532. Advertes primò, hujusmodi quæstionem procedere, supposita Scientiâ Mediâ de peccato conditionatè futuro; alioqui illa sublata, non posset Deus efficaciter prædefinire Christum ut Redemptorem formaliter, quin vellet positivè ipsum peccatum, & ad illud prædeterminaret voluntatè creatam, quod implicat. Probat, quia Deus non ita prædefiniret Christum ut Redemptorem, nisi per aliquod medium involvens infallibiliter peccatum; alioqui frustraretur ejus decretum efficax; sed nullum aliud occurreret infallibile, sublata Scientiâ Mediâ, nisi auxilium prædeterminativum voluntatis creatæ; ergo hoc eligeret; sed omne auxilium prædeterminativum ita impellit voluntatem creatam, ut non permittat secum decretum indifferens de concurrente ad oppositum, imò ita prædeterminat, ut eam necessitet; ergo ita illam necessitaret ad peccatum; consequenterque illud vellet positivè. Confirmatur ex supra dictis, ubi diximus de electione efficaci ad gloriam ante Scientiam Mediam.

533. Advertes secundò, Christum Redemptorem dupliciter sumi posse: Primò fundamentaliter, nempe pro composito ipso ineffabili in carne impassibili, sub conditione tamen quod ipsa impassibilitas non impediretur occasione peccati futuri. Secundò formaliter, nempe pro ipso composito jam in carne passibili, & hoc, aut in actu primo, id est cum potentia ad patendum; aut in actu secundo jam cum passione.

534. Advertes tertio, quæstionem non procedere de Christo fundamentaliter Redemptore: tum quia, ut supposuimus, non fuit de facto ita prædestinatus: tum etiam quia, eo dato, bene potest prout sic esse prædestinatus ante prævisum originale in esse absoluto; siquidem prout sic esset prædestinatus propter excellentiam mysterii independentem à remedio peccati, ac proinde ab ejus præscientia in esse absoluto.

Hh

Advertes